

Prelato laiškas (2011 balandžio mėn.)

Jono Pauliaus II beatifikacija ir kelios Bažnyčios apmąstyti siūlomos Evangelijos scenos yra kvietimas iš širdies išgyventi Gavėnią ir pasitikti Velykų šventę, teigia Prelatas.

2011-04-22

Visada, ir Gavėnios metu, mylėkime didžiulius lobius, kuriuos Bažnyčia mums dovanoja per Dievo Žodį, nes taip Ji mus ragina atnaujinti dvasios jėgas ir uoliai eiti Velykų keliu.

„Kasdien apmąstydami ir

**įsigilindami į maldą, – rašė
Popiežius, – išmokstame
nuostabaus ir nepamainomo
maldos būdo, nes atidžiai
klausydami Dievo, kuris kalba
mūsų širdžiai, puoselėjame
tikėjimo kelią, kuriuo eiti
pradedame savo Krikšto dieną“ [1].**

Šiuo keliu mus veda mūsų Viešpats
Jėzus Kristus. Maža to, Jis pats mums
sako: „*Aš esu kelias, tiesa ir
gyvenimas*“ [2]. Aiškindamas šią
Evangelijos ištrauką, Šventasis
Augustinas rašo: „Tau nesakoma:
„Stenkis surasti kelią, kad pasiektum
tiesą ir gyvenimą“. Žinoma, ne.
Kelkis, tinginy! Kelias pats atėjo pas
tave, tave pažadino iš miego, jei tu
išvis atsibudai. Tad kelkis ir eik“ [3].

Antroji Gavėnios pusė mums yra
gera proga prisiminti siekius, kuriuos
užsibrėžėme šių savaitių pradžioje,
ir atgaivinti nuoširdžius troškimus,
kad gerai pasiruošę pasitiktume

Didžiąją Savaitę ir Velykas. Būtų pravartu remtis Evangelijos tekstais, kuriuos skaitysime ateinančių sekmadienių Mišiose, ką pabrėžia ir Benediktas XVI šių metų Žinioje. Gali būti naudinga ir giliai apmąstyti kitus šių dienų įvykius ir sukaktis, pavyzdžiui, šeštąsias Jono Pauliaus II mirties metines balandžio 2 d. ir jo būsimą beatifikaciją gegužės 1 d.

Jono Pauliaus II iškeliavimo Anapus metinės mūsų atminty pažadina ištikimybės Dievui pavyzdį, kurį Šventasis Tėvas dovanojo Bažnyčiai ir pasauliui. Gilų įspūdį pasauliui palikusi jo šventa mirtis ir nesuskaičiuojama minia įvairaus amžiaus žmonių, ypač jaunimo, tomis dienomis plūdusių į Romą palydėti jo šventų palaikų, buvo aiškus ženklas, kad tikėjimas gyvas daugeliui žmonių, nors kartais jis ir slypi po kasdienybės, o kartais ir po nuodėmių sluoksniu. Tačiau pakanka Šventosios Dvasios įkvėpimo – kaip ir

įvyko tomis 2005 m. dienomis – kad daugybė sielų pajustų gilų atsivertimą ir vėl priartėtų prie Dievo.

Toks pats antgamtiškas atgarsis pasikartojė netrukus, kai balandžio 19 d. buvo išrinktas Popiežius Benediktas XVI. Tuomet su jauduliu, tvirtu tikėjimu ir dėkingumu išvydome, kokia teisybė yra Šventojo Tėvo iš Šventojo Petro perimtos tarnystės pradžioje aukotose Mišiose ištarti žodžiai: „**Bažnyčia yra gyva!**“ Ir iš tiesų, Ji negali žūti (nors kartais ir atrodo, kad susvyruoja), nes Jai padeda Parakletas, o Jos Galva yra Jėzus Kristus, prisikėlęs ir pašlovintas, visos kūrinių Karalius.

Ši tiesa, gimstanti iš tikėjimo, nuolat išskyla kaip nepajudinama mūsų vilties ir antgamtinio optimizmo uola. „Dievas mūsų Tėvas – tasai mylintis Tėvas, kuris mumis rūpinasi kaip „savo akies lėliuke“ (Įst. 32,

10) – nepaliauja per Šventąją Dvasią šventinti Bažnyčios, įkurtos Jo mylimiausiojo Sūnaus“[4]. Šie šv. Chosemarijos žodžiai mums suteikia užuojautos ir saugumo susidūrus su kliūtimis, kurios daugeliu gyvenimo akimirku stoja skersai kelio Dievo Tautos piligrimystei. „*Tikėkite*, – tęsė jis. – *Šventoji Bažnyčia yra tvari (...). Be to, pagalvokite: jei nusizengimai ir su kaupu pralenktų drąsą, vis tiek liktų toji mistinė tikrovė – aiški, nepaneigiama, nors jos ir neįjuntame savo pojūčiais – Kristaus Kūnas, pats mūsų Viešpats, Šventosios Dvasios veikimas, meilingas Tėvo buvimas“ [5].*

Mano manymu, būsimoji Jono Pauliaus II beatifikacija yra dar vienas mistinio Kristaus Kūno šventumo, gaivinančios Parakleto jėgos, Dievo Tėvo gailestingumo ženklas: kitaip tariant, Bažnyčios

niekada neapleidžiančios
Švenčiausios Trejybės meilės
ženklas. Neabejoju ir meldžiu Dievo,
kad šio švento Pontifiko iškėlimas į
altorių vėl sukeltų pasaulyje ir
Bažnyčioje tikėjimo ir meilės,
dėkingumo mūsų Viešpačiui,
pasitikėjimo kupino prisirišimo prie
mūsų Motinos Bažnyčios bangą.
Mano širdis visada suvirpa
prisiminus, kaip Jonas Paulius II,
kalbėdamas apie ištikimybę, eidamas
panašiu mokymo keliu, kaip ir šv.
Chosemarija, teigė, kad kertinis šios
ištikimybės akmuo yra tęstinumas ir
nuolatinis jo puoselėjimas.

O kol kas, kaip jus raginau šio laiško
pradžioje, ruoškimės Velykoms,
kiekvienas maldoje apmąstydamas
Evangelijos tekstus, kuriuos šiomis
savaitėmis mums siūlo liturgija.
Todėl ryžkimės apgalvoti, ar eįjome ir
einame kartu su Jėzumi Kristumi, ar
Jo išklausome ir priimame kaip

mums skirtus Jo žodžius, ar trokštame Jo niekad nepalikti vieno.

Ateinančio, ketvirtojo, Gavėnios sekmadienio skaitinys – apie nuo gimimo aklo žmogaus išgydymą, kur Jėzus Kristus pasirodo kaip pasaulio šviesa. Patepęs neregio akis purvu iš žemių ir savo šventų seilių, tarė jam: „*Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje*“. (Išvertus „*Siloamas*“ reiškia: „*Siųstasis*“.) *Tasas nuėjo, nusiplovė ir sugrižo regintis*“ [6]. Toliau evangelistas pasakoja Jėzaus ir to žmogaus pokalbį. Kiekvienas mūsų turime galvoti, kad Viešpaties klausimas aklajam yra skirtas ir mums: „*Ar tiki Žmogaus Sūnų?*“ [7]. Ar tikrai manai – ir ne tik protu, bet ir širdimi bei valia, visa savo esybe – kad Jėzus Kristus yra tavo Išganytojas, įsikūnijęs Dievo Sūnus, kuris mirė ir prisikėlė dėl tavęs, dėl manęs? Šis tikėjimo išpažinimas, kurį iškilmingai atnaujinsime Velykų išvakarėse, reikalauja pasiaukojimo,

daro įtaką visai mūsų egzistencijai, nepalikdamas vietos savanaudiškiems sumanymams, užsisklendimui savyje. Kovokime, kad išmoktume ryžtingai ir su džiaugsmu atsisakyti tokių sumanymų, kad ir gerai apgalvotų, bet kuriems nėra vietos Dievo Sumanyme – taip, didžiąja raide – kurį Dievas paskiria kiekvienam iš mūsų. Uoliai ieškokime būdų padėti kitiems žmonėms atverti akis Dievo šviesai ir nuolankiai melskime Viešpatį, kad Jis suteiktų tikėjimo malonę mums ir kitiems.

Penktąjį Gavėnios sekmadienį klausysimės pasakojimo apie Lozoriaus prisikėlimą. Jėzus padaro įspūdingą stebuklą ir iškalbingai atskleidžia savo dieviškumą, nes kas gi gali sugrąžinti į gyvenimą prieš kelias dienas mirusį žmogų, jei ne pats Dievas? Mokytojas mūsų klausia kaip Mortos, Lozoriaus sesers: „*Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki*

*mane, – nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?“ [8]. „Ji atsakė: „Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį“ [9] Ir stebuklas įvyko. Stebuklai kartosis ir mūsų gyvenime, ir daugelio kitų, kuriuos trokštame atvesti pas Jėzų, jei mums netrūks tikėjimo, kaip teigė šv. Chosemarija: „**Niekada nepasiduok nevilčiai. Lozorius buvo miręs ir irstantis: „iam foetet, quatridianus est enim“ – „Viešpatie, jau dvokia. Jau keturios dienos kaip jis miręs“, – sakė Morta Jėzui. Jei išgirsi Dievo įkvėpimą ir juo seksi – „Lazare, veni foras!“ – „Lozoriau, išeik!“, grįši į Gyvenimą“ [10].***

Mūsų Įkūrėjas, turėdamas Dievo jam suteiktą išvalgumą su dvasiniu gilumu suvokti Šventąjį Raštą, dažnai kvietė apmąstyti šią sceną.

Pamokslaudamas nedideliam
žmonių būriui 1964 m.

mums sakė: „*Galvojau apie tos šeimos, tų stebuklo liudininkų džiaugsmą. Galvojau apie paties Jėzaus džiaugsmą, kuris užplūdo Jo Širdį, kai Jis pamatė kitų džiaugsmą, lygiai kaip pravirko išvydęs Mortos ir Marijos ašaras, ir prisiminiau tą šūkį, kurį taip dažnai kartojame: omnia in bonum!(Plg. Rom 8, 28), „viskas, kad atsitinka, tik į gera“. Net ir kančia, jeigu kvailai jos nesistengsime puoselėti ar jos neišsigalvosime pasitelkę sutrikusią vaizduotę. Kad ir kas atsitiktų mūsų gyvenime, jei atsidosime Viešpačiui į rankas, įgausime taikos ir jėgų, nes Dievo malonė mus paverčia veiksmingais rankiais“ [11].*

Verbų Sekmadieniu Gavėniai
baigiantis prasideda Didžioji Savaitė:

jis tarsi vartai mums atveria kelią į šias išganymo istorijai lemiamas dienas. Didžiojo Ketvirtadienio rytą Vyskupas kartu su savo kunigais didžiajai Dievo tautos daliai laiko šventąsias Mišias. Jų metu pašventinami Šventieji Aliejai, kuriais bus šventinami altoriai, patepami naujakrikštai – kurie, priėmę Krikštą, taps altoriais, tarnaujančiais Dievui, ir suteikiamas ligonių patepimas. Pašventinamas ir Sutvirtinimo sakramento aliejus, kuris pakrikštytiesiems suteikia pilnametystę Kristuje. Šių apeigų metu dvasininkai atnaujina kunigystės įžadus, išstartus iššventinimo dieną. Visiems kunigų Tautos nariams, dvasininkams ir tikintiesiems pasauliečiams šios liturginės iškilmės yra ideali proga. Kokia puiki proga dar uoliau melstis Jėzui, Vyriausiajam ir Amžinajam Kunigui, kad būtų daug šventų kunigų ir kad pasauliečiai krikščionys, vyrai bei moterys, rimtai

siektų šventumo, kiekvienas pagal savo aplinkybes!

Vakare, per *in Cena Domini* Mišias, ypač paminėsime Eucharistijos sakramentą ir tarnaujančiąją kunigystę. Velykų Stebuklo sakramentinio atnaujinimo *šiandiena*, Kryžiaus, apie kurį Viešpats užsiminė per Paskutinę Vakarienę, *šiandiena* juntama per kiekvieną Eucharistijos šventimą, o ypač Didįjį Ketvirtadienį. Stebėkimės amžinu Kalvarijos Aukos aktualumu, ypač per *in Cena Domini* Mišias. Tą dieną prieš Konsekraciją Romos katalikų kanonas kunigo lūpomis kalba apie šią šventę: „Kančių išvakarėse Jis paėmė duoną į savo šventas, garbingas rankas...“ [12].

Melskime Švenčiausiąją Trejybę, kad niekada neliktume nepastebėję šios begalinės Jėzaus Kristaus meilės. Jis ne tik paaukojo savo gyvybę ant Kryžiaus, bet ir įsteigė šventąją

Eucharistiją ir kunigystę, kad visada ir visur iki Jo šlovingo atėjimo

pasaulio pabaigoje galėtume užmegzti gyvą ir tikrą ryšį su jo atpirkėjiška

Auka. Įsitraukime „į adoraciją priešais šį slėpinį – didį slėpinį, gailestingumo slėpinį. Ką dar Jėzus galėjo padaryti dėl mūsų?

Eucharistija jis tikrai parodo mums savo meilę „iki galo“ (plg. *Jn* 13, 1), ribų nežinančią meilę“ [13].

Didžiojo Ketvirtadienio išvakarių mišios mums primena artėjančią mūsų Viešpaties kančią ir mirtį.

„Paskutinę Vakarienę ir Jėzaus mirtį sieja tvirtas ryšys. Per pirmąją Jėzus įteikia savo Kūną ir Kraują, tai yra, savo žemiškąjį gyvenimą, įteikia pats save, užbėgdamas už akių savo mirčiai ir paversdamas ją meilės gestu“ [14]. Tą dieną garbindami Šventąjį Kryžių nuoširdžiai dėkokime mūsų Atpirkėjui ir

trokšdami Jam būti ištikimi
ieškokime įkvėpimo uoliai ir
džiaugsmingai keliauti šventumo
keliu.

Taip prieiname Prisikėlimo
išvakares. Galutinės Viešpaties
pergalės belaukiant, Didysis
Šeštadienis yra tylos ir susikaupimo
diena. Altoriai nupuošiami,
nelaikomos liturginės apeigos. Netgi
jaučiame, tarytum nebūtų
Švenčiausiojo Sakramento: jis
laikomas atokiau, jeigu kartais
prireiktų suteikti Komuniją
mirštančiajam. Šiais metais ši diena
sutampa su balandžio 23-ąja, su šv.
Chosemarijos Pirmąja Komunija ir
Sutvirtinimu.

Šios aplinkybės – kai negalima švęsti
eucharistinės Aukos – man primena
dieną, kai per mūsų Įkūrėjo
kunigystės sutuoktusių
penkiasdešimtąjį jubiliejų dieviškoji
Apvaizda jam neleido laikyti

šventųjų Mišių, nes buvo Didysis Penktadienis. Tačiau kaip visada visa jo diena buvo tarsi Mišios, galbūt intensyvesnės nei paprastai dėl jo itin glaudaus ryšio su Auka ant Kryžiaus. Raginu jus jo melsti, kad per šį šventą Tridienį būtume itin susivieniję su mūsų Viešpaties Auka ir stengtumės iš širdies išgyventi Jo atsidavimą mums.

Galiausiai Velykų išvakarėse, **„atnaujindami Krikšto metu duotus pažadus, iš naujo patvirtiname, kad Kristus yra mūsų gyvenimo Viešpats, gyvenimo, kurį Dievas suteikė mums atgimus „iš vandens ir Šventosios Dvasios“, ir iš naujo patvirtiname savo pasižadėjimą atsiliepti į malonės veikimą ir būti Jo mokiniais“** [15].

Ir kaip visada prašau jūsų melstis už mano intencijas. Pastarosiomis savaitėmis, kaip jums jau sakiau,

svarbiausi yra Japonijos žemės drebėjimo padariniai ir karo konfliktai įvairiose pasaulio vietovėse, ypač Dramblio Kaulo Krante ir Libijoje. Melskime mūsų Motiną, *Taikos Karalienę*, su tikėjimu Jos šaukdami, kalbėdami Rožinį. Ir toliau būkime susivieniję su Šventuoju Tėvu, ypač balandžio 19 d., jo išrinkimo į šventojo Petro Sostą metinių proga. Melskitės ir už mane, nes balandžio 20 d. miniu savo tarnystės Bažnyčiai, kaip Opus Dei prelatas, pradžia.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

.

+ Javier

Roma, 2011 m. balandžio 1 d.

[1] Benediktas XVI, *Žinia 2011 m. Velykų proga*, 2010/11/04, nr. 3.

[2] Jn 14, 6.

[3] Valandų liturgija, Antrasis Ketvirtojo Gavėnios sekmadienio skaitinys (Šv. Augustinas, *Psalmių aiškinimai*, 34, 9: CCL 36, 316).

[4] Šventasis Chosemarija, *Homilía El fin sobrenatural de la Iglesia*, 1972/05/28.

[5] Ten pat.

[6] Jn 9, 6-7.

[7] Ten pat, 35.

[8] Jn 11, 25-26.

[9] Ten pat, 27.

[10] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 719.

[11] Šv. Chosemarija, *Notas de una meditación*, 1964/12/22.

[12] Romos Mišiolas, I eucharistinė malda, *Qui pridie* Didžiojo

Ketvirtadienio išvakarių Mišių
malda.

[13] Jonas Paulius II, *Enciklika*
„Ecclesia de Eucaristia“, 2003/04/17,
nr. 11.

[14] Benediktas XVI, *Kreipimasis į*
tikinčiuosius, 2010/03/31.

[15] Benediktas XVI, *Žinia 2011 m.*
Gavėnios proga, 2010/11/04, nr. 2.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-
balandzio-men/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-balandzio-men/) (2026-01-15)